

DZIENNIK URZĘDOWY WOJEWÓDZTWA ŚLĄSKIEGO

Katowice, dnia 14 października 2025 r.

Poz. 5829

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR IFIII.4131.1.91.2025 WOJEWODY ŚLĄSKIEGO

z dnia 3 października 2025 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2025 r., poz. 1153) i art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2024 r., poz. 1130, 1907 i 1940 oraz z 2025 r., poz. 527 i 680 – zwana dalej upzp)

stwierdzam nieważność

uchwały Nr 273/XVII/2025 Rady Miejskiej w Sosnowcu z dnia 28 sierpnia 2025 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Sosnowca dla obszaru w rejonie ul. Grenadierów i składowiska odpadów oraz dla obszaru dzielnicy Porąbka w rejonie ul. Grenadierów (Dz. Urz. Woj. Śl. z 2025 r., poz. 5269).

Uzasadnienie

W myśl art. 85 i 86 ustawy o samorządzie gminnym wojewoda sprawuje nadzór nad działalnością gminną na podstawie kryterium zgodności z prawem. Zgodnie z art. 91 wskazanej ustawy, uchwała gminy, która jest sprzeczna z prawem jest nieważna. O nieważności uchwały w całości lub w części orzeka organ nadzoru w drodze rozstrzygnięcia nadzorczego.

W dniu 28 sierpnia 2025 r. Rada Miejska w Sosnowcu podjęła uchwałę Nr 273/XVII/2025 w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Sosnowca dla obszaru w rejonie ul. Grenadierów i składowiska odpadów oraz dla obszaru dzielnicy Porąbka w rejonie ul. Grenadierów.

Stosownie do przepisu art. 20 ust. 2 upzp, organ nadzoru w dniu 3 września 2025 r. otrzymał uchwałę Nr 273/XVII/2025 oraz w dniu 12 września 2025 r. dokumentację prac planistycznych, odzwierciedlającą przebieg postępowania w sprawie uchwalenia miejscowego planu, celem zbadania zgodności tej uchwały z prawem.

W dniu 26 września 2025 r. organ nadzoru wszczął postępowanie nadzorcze oraz poinformował Gminę o możliwości złożenia wyjaśnień.

W dniu 29 września 2025 r. dokumentację prac planistycznych uzupełniono o prognozę skutków finansowych uchwalenia planu miejscowego.

Pismem z dnia 30 września 2025 r., Gmina złożyła wyjaśnienia w zakresie zarzutów wskazanych w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania nadzorczego.

W trakcie prowadzonego postępowania nadzorczego, mającego na celu zbadanie legalności uchwały, organ nadzoru stwierdził, że uchwała Nr 273/XVII/2025 została podjęta z istotnym naruszeniem przepisów prawa w następującym zakresie.

I. Tryb sporządzania miejscowego planu unormowany jest przede wszystkim w przepisach art. 14, 17, 19 i 20 upzp. Stosownie do art. 17 pkt 6 lit. a i b upzp wójt, burmistrz, prezydent miasta występuje o opinię o projekcie miejscowego planu oraz o uzgodnienie projektu miejscowego planu.

W art. 17 pkt 6 lit. b tiret dwunaste wskazano, że wójt, burmistrz albo prezydent miasta występuje o uzgodnienie projektu planu miejscowego do Prezesa Urzędu Transportu Kolejowego, jeżeli sposób zagospodarowania linii kolejowej o znaczeniu państwowym oraz gruntów w jej sąsiedztwie lub zmiana tego sposobu mogą mieć wpływ na bezpieczeństwo ruchu kolejowego lub rozwój sieci kolejowych, natomiast w art. 17 pkt 6 lit. a tiret trzynaste, zobligowano wójta, burmistrza, prezydenta miasta do wystąpienia o opinie o projekcie planu miejscowego do właściwego zarządcy infrastruktury kolejowej w zakresie dotyczącym sposobu zagospodarowania obszarów kolejowych i terenów przyległych do obszarów kolejowych.

Obszar przedmiotowego miejscowego planu graniczy od północy z liniami kolejowymi nr 62: Tunel – Sosnowiec Główny i nr 171: Dąbrowa Górnicza Towarowa – Panewnik. Linia kolejowa nr 171 znajduje się w wykazie linii kolejowych, które ze względów gospodarczych, społecznych, obronnych lub ekologicznych mają znaczenie państwowe – wykaz ten stanowi załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 kwietnia 2013 r. w sprawie wykazu linii kolejowych o znaczeniu państwowym (Dz. U. z 2019 r., poz. 552, 899 i 1912).

Zatem konieczne było w procedurze sporządzania miejscowego planu wystąpienie o uzgodnienie projektu miejscowego planu z Prezesem Urzędu Transportu Kolejowego. Obszar opracowania przylega do wskazanych linii kolejowych, więc konieczne było również zaopiniowanie projektu miejscowego planu z właściwym zarządcą linii kolejowej. Ponadto, część terenu zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej o symbolu 1MN jest terenem zamkniętym kolejowym. W obszarze przyległym do linii kolejowej znajduje się teren zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej, teren drogi publicznej klasy dojazdowej i teren drogi wewnętrznej, których przeznaczenie i sposób zagospodarowania mogą kolidować z funkcjonowaniem linii kolejowych.

W dokumentacji prac planistycznych nie stwierdzono wystąpienia do Prezesa Urzędu Transportu Kolejowego ani do zarządcy linii kolejowych, jak również nie znalazły się stanowiska tych podmiotów opiniujących i uzgadniających.

Ponadto po analizie uwarunkowań, w obszarze miejscowego planu, stwierdzono, że przez obszar objęty opracowaniem planu, przebiegają sieci gazowe przesyłowe i dystrybucyjne.

Zgodnie z art. 17 pkt 6 lit. a tiret dziesiąte, wójt, burmistrz albo prezydent miasta, występuje o opinie o projekcie planu miejscowego do operatora systemu przesyłowego gazowego w zakresie sposobu zagospodarowania gruntów leżących w pasie o szerokości:

- 65 m od osi gazociągu wysokiego ciśnienia o średnicy mniejszej niż 500 mm lub równej 500 mm oraz
- 100 m od osi gazociągu wysokiego ciśnienia o średnicy większej niż 500 mm.

Następnie w art. 17 pkt 6 lit. a tiret jedenaste wskazano na konieczność opiniowania z operatorem systemu dystrybucyjnego gazowego w zakresie terenów leżących w pasie o szerokości;

- 65 m od osi gazociągu wysokiego ciśnienia o średnicy mniejszej niż 500 mm lub równej 500 mm,
- 100 m od osi gazociągu wysokiego ciśnienia o średnicy większej niż 500 mm,
- 35 m od osi gazociągu podwyższonego średniego ciśnienia o średnicy mniejszej niż 500 mm lub równej 500 mm,
- 50 m od osi gazociągu podwyższonego średniego ciśnienia o średnicy większej niż 500 mm.

W dokumentacji prac planistycznych stwierdzono wystąpienie z dnia 27 grudnia 2023 r. Prezydenta Miasta Sosnowca do operatora gazociągów przesyłowych GAZ-SYSTEM S.A. Oddział w Świerklanach, który w odpowiedzi z dnia 5 stycznia 2024 r. wskazał, że na terenie eksploatuje gazociąg wysokiego ciśnienia DN 500 PN 4,0MPa relacji Oświęcim – Szopienice – Tworzeń. Na rysunku miejscowego planu wrysowano przebieg tego gazociągu wraz ze strefą kontrolowaną.

Pominięto innych gestorów sieci gazowych, którzy na obszarze miejscowego planu są operatorami sieci gazowej. Gestorem dystrybucyjnej sieci gazowej wysokiego i średniego ciśnienia na obszarze miejscowego planu jest Polska Spółka Gazownictwa sp. z o.o.

Skoro przez obszar miejscowego planu przebiegają inne niż przesyłowe sieci gazowe, to Prezydent Miasta Sosnowca powinien był zaopiniować projekt miejscowego planu nie tylko z operatorem gazociągów przesyłowych GAZ-SYSTEM S.A. Oddział w Świerklanach, ale również z Polską Spółką Gazownictwa sp. z o.o. Oddział Zakład Gazowniczy w Zabrze.

W zawiadomieniu w sprawie wszczęcia postępowania nadzorczego wezwano Gminę do uzupełnienia dokumentacji prac planistycznych o wystąpienia i stanowiska powyższych organów jednak dokumentacja nie została uzupełniona o żądane dokumenty. Zatem należy uznać, że w procedurze sporządzenia miejscowego planu organ sporządzający nie wystąpił do tych organów o zajęcie stanowiska w zakresie ich kompetencji.

Te braki są istotnym naruszeniem trybu postępowania, gdyż w zależności od zajętych stanowisk przez organy uzgadniające i opiniujące w zakresie kolejnictwa i gazownictwa, ustalenia planistyczne mogłyby być inne niż te, które zostały przyjęte w uchwalonym planie miejscowym.

Ponadto Rada Miejska powinna wskazać w planie miejscowym ograniczenia w zagospodarowaniu terenu wynikające z przepisów odrębnych, czyli zastosować przepis art. 15 ust. 2 pkt 7 upzp. Dla dystrybucyjnych sieci gazowych należało rysować strefy kontrolowane, o których mowa w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 26 kwietnia 2013 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać sieci gazowe i ich usytuowanie (Dz. U. z 2013 r., poz. 640).

II. Naruszenie zasad sporządzenia planu miejscowego.

1. Zgodnie z art. 9 ust. 4 upzp: ustalenia studium są wiążące dla organów gminy przy sporządzaniu planów miejscowych. Projekt planu miejscowego, w myśl art. 15 ust. 1 upzp, wójt, burmistrz, prezydent miasta sporządza zgodnie z zapisami studium. Uchwalając miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego Rada Miejska w Sosnowcu, na podstawie art. 20 ust. 1 upzp stwierdziła, że nie narusza on ustaleń studium. Zaznaczyć w tym miejscu należy, że w dniu 24 września 2023 r. weszła w życie ustawa z dnia 7 lipca 2023 r. o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2023 r., poz. 1688 i z 2024 r., poz. 1824 oraz z 2025 r., poz. 527). Zgodnie z art. 67 ust. 3 pkt 2 tej ustawy przepisy art. 15 ust. 1 i art. 20 upzp stosuje się w brzmieniu dotychczasowym do dnia wejścia w życie planu ogólnego gminy w danej gminie, a zgodnie z art. 67 ust. 3 pkt 4 tej ustawy przepisy niewymienione w pkt 1-3, czyli między innymi art. 9 ust. 4 upzp, stosuje się w brzmieniu dotychczasowym, w przypadku gdy postępowanie zostało wszczęte i niezakończony przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy. Rada Miejska w Sosnowcu nie uchwaliła planu ogólnego, a procedura sporządzania miejscowego planu zainicjowana została przed wejściem w życie cyt. ustawy o zmianie ustawy o planowaniu, bowiem uchwałą Nr 771/XLVI/2021 w sprawie przystąpienia do sporządzania miejscowego planu Rada Miejska w Sosnowcu podjęła 26 sierpnia 2021 r., a zatem ustalenia miejscowego planu muszą być zgodne z ustaleniami studium.

W zawiadomieniu o wszczęciu postępowania nadzorczego zarzucono, że Rada Miejska w Sosnowcu ustalając w miejscowym planie, dla terenów o symbolach 1P, 2P, 1U-P-IO i 2U-P-IO, maksymalną wysokość budynków nie uwzględniła zapisów wskazanych w *Studium* uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Sosnowca, przyjętego uchwałą 369/XXXI/2016 Rady Miejskiej w Sosnowcu z dnia 19 maja 2016 r., zmienionego uchwałą Nr 855/LXII/2018 Rady Miejskiej w Sosnowcu z dnia 26 kwietnia 2018 r. i uchwałą Nr 943/LVI/2022 Rady Miejskiej w Sosnowcu z dnia 31 marca 2022 r.

Zgodnie z ustaleniami *Studium*, maksymalna wysokość budynków na tych terenach nie może przekraczać 12 m, a w miejscowym planie maksymalną wysokość budynków ustalono dla terenu 1P do 45 m, a dla terenów 2P, 1U-P-IO i 2U-P-IO do 20 m.

W wyjaśnieniach złożonych przez Gminę wskazano, że maksymalna wysokość budynków, określona jako 20 m dla terenów: 2P, 1U-P-IO i 2U-P-IO, została ustalona na podstawie analizy wysokości istniejącej zabudowy, występującej w tym obszarze. W terenie 1U-P-IO zlokalizowane są budynki pokopalniane o wysokości około 20 m. Również budynki pokopalniane zlokalizowane poza obszarem planu, po stronie wschodniej mierzą około 20 m i wyżej. W związku z tym, postanowiono nawiązać do już istniejącej skali zabudowy, ustalając dla terenu 1U-P-IO oraz sąsiadujących z nim terenów o podobnym przeznaczeniu 2U-P-IO i 2P tę samą maksymalną wysokość zabudowy. Gmina wskazuje także, iż należy zwrócić również uwagę, że *wysokość budynków oznaczona jako niskie w przypadku zabudowy o charakterze produkcyjnym nie musi być jednoznacznie odczytywana i w tym przypadku wysokość 20 m może być potraktowana właściwie jako niskie dla budynków produkcyjnych. Ustalona dla terenu 1P maksymalna wysokość budynków 45 m wynika z uwarunkowań wysokościowych terenu. Teren ten stanowi byłe wyrobisko po wydobywaniu piasku i jest obniżony w stosunku do otaczającego obszaru zieleni (maksymalne obniżenie około 16 m). Rzędne gruntu wokół terenu kształtują się w granicach 254, 255 m n.p.m., natomiast najniższe położenie gruntu w byłym wyrobisku jest na poziomie ok. 239 m n.p.m. (na podstawie danych z geoportal.gov.pl). Jednocześnie w zapisach planu odstąpiono od nakazu podniesienia rzędnej terenu. Tym samym spora część wysokości lokalizowanych*

w przedmiotowym terenie budynków będzie pomniejszona przez posadowienie ich w istniejącym głębokim wykopie.

Wojewoda przyjmuje wyjaśnienia złożone przez organ i rozumie, że przesłanką ustalenia maksymalnej wysokości zabudowy były lokalne uwarunkowania. Jednak zarzut postawiony dotyczy zgodności z ustaleniami studium, a w *Studium* określono jednoznacznie maksymalną wysokość budynków dla tych terenów. W *Studium* w Tomie IIA „Kierunki Zagospodarowania Przestrzennego”, rozdziale V w § 22 ust. 1 lit. b wskazano, co należy rozumieć przez określony w *studium* wskaźnik wysokości zabudowy. Zgodnie z tą definicją, przez wysokość zabudowy **należy rozumieć nieprzekraczalną wysokość budynku, określoną za pomocą grupy wysokości**, zgodnej z przepisami odrębnymi, z zastrzeżeniem:

- **dopuszczenia utrzymania istniejącej zabudowy wyższej niż określona w Studium, bez prawa zwiększania wysokości powyżej ustalonych,**

- *Studium* nie określa ograniczeń wysokości dla budowli, w tym: masztów, wież, kominów, obiektów technicznych i technologicznych oraz wysokiego składowania, pozostawiając te ustalenia w kompetencji planów miejscowych.

Zatem dla budynków nie ma możliwości w miejscowym planie zwiększenia wysokości od tego co jest ustalone w *Studium*. Można jedynie wprowadzić w ustaleniach miejscowego planu wysokość dla istniejących budynków, co nie uprawniało Rady Miejskiej do zwiększania wysokości budynków dla niezabudowanych terenów, a jedynie do wprowadzenia w miejscowym planie (niezgodnej ze studium) wysokości dla istniejących budynków.

W ustaleniach Tomu IIB w § 74 i § 76 wskazano w tabelach wskaźników maksymalną wysokość jako grupę wysokości N, którą należy odczytywać jako budynki niskie nieprzekraczające wysokości 12 m, zgodnie z przepisami odrębnymi czyli z przepisem § 8 pkt 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. z 2022 r., poz. 1225). W tym przepisie wskazano, że przez budynki niskie (N) należy rozumieć budynki o wysokości do 12 m włącznie nad poziomem terenu lub mieszkalne o wysokości do 4 kondygnacji nadziemnych włącznie.

Zatem maksymalna wysokość budynków dla terenów 1P, 2P, 1U-P-IO i 2U-P-IO nie może przekraczać 12 m.

2. Zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 1 upzp, w planie miejscowym określa się obowiązkowo przeznaczenie terenów oraz linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania. W § 4 pkt 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 17 grudnia 2021 r. w sprawie *wybranego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego* (Dz. U. z 2021 r., poz. 2404) – zwanego dalej rozporządzeniem, wskazano, że ustalenia dotyczące przeznaczenia terenów zawierają określenie przeznaczenia poszczególnych terenów lub zasad ich zagospodarowania, w tym nazwę klasy przeznaczenia terenu oraz symbol wraz z numeracją wyróżniającą je spośród innych terenów, zgodnie z załącznikiem nr 1 do rozporządzenia. Natomiast w § 9 ust. 1 rozporządzenia wskazano, że symbole, nazwy i oznaczenia graficzne dotyczące przeznaczenia terenów stosowane w projekcie planu miejscowego oraz standardy ich stosowania określa załącznik nr 1 do rozporządzenia. W załączniku nr 1, w części pierwszej wskazano w tabeli symbole, nazwy i oznaczenia graficzne dotyczące przeznaczenia terenów stosowane w projekcie planu miejscowego, natomiast w części drugiej określono standardy stosowania w projekcie planu miejscowego symboli, nazw i oznaczeń graficznych. W standardach w pkt 3 wskazano, że symbole, nazwy i oznaczenia graficzne klas stosowanych w projekcie planu miejscowego przyjmuje się zgodnie z wartościami określonymi w tabeli, a w pkt 5 ustalono, że określenia nazw klas przeznaczeń uzupełniających oraz wykluczanych dokonuje się w części tekstowej projektu planu miejscowego zgodnie z wartościami określonymi w tabeli.

W tekście planu w § 17 wprowadzono ustalenia dla terenów oznaczonych na rysunku planu symbolami: 1U-P-IO i 2U-P-IO, dla których w pkt 1 ustalono przeznaczenie podstawowe: *teren usług lub produkcji (w tym: zakłady produkcji przemysłowej, usługowo-wytwórcze, logistyczne, składy i magazyny, produkcja energii) lub gospodarowania odpadami (selektywnego zbierania odpadów, instalacji przetwarzania odpadów, unieszkodliwiania odpadów)*. Z tak ustalonego przeznaczenia terenu nie sposób wywieść jednoznacznie, czy intencją uchwałodawcy było umożliwienie realizacji na tych terenach wszystkich rodzajów produkcji i usług wskazanych w tabeli rozporządzenia, czy może jednak intencją było, umożliwienie wyłącznie tych przeznaczeń, które uchwałodawca wymienił w nawiasie. Wymienione w nawiasie przeznaczenia nie są określone nazwami zawartymi w tabeli rozporządzenia.

Kolejno w § 18 tekstu uchwały dla terenów oznaczonych na rysunku planu symbolami: 1P, 2P, ustalono: 1) *przeznaczenie podstawowe: teren produkcji, w tym: zakłady produkcji przemysłowej, usługowo-wytwórcze, logistyczne, składy i magazyny, produkcja energii*; 2) *przeznaczenie dopuszczone: zabudowa usługowa, usługi związane z gospodarowaniem odpadami*. W tym przypadku również nie posłużono się nazwami przeznaczeń wskazanych w tabeli w załączniku do rozporządzenia, a z redakcji tych przepisów nie sposób jednoznacznie wskazać czy wykluczony na tych terenach jest przemysł portowy oraz czy dopuszczone są na tym terenie wszystkie rodzaje usług wskazane w tabeli rozporządzenia. Natomiast usługi związane z gospodarowaniem odpadami nie są wymienione w tabeli rozporządzenia.

Nieprawidłowo określono również przeznaczenie terenu o symbolu 1PEF-IO-ZN, dla którego w § 19 pkt 1 ustalono przeznaczenie podstawowe: *teren elektrowni słonecznej lub gospodarowania odpadami (selektywnego zbierania odpadów, składowiska odpadów, instalacji przetwarzania odpadów, unieszkodliwiania odpadów) lub zieleni naturalnej*. Określając przeznaczenie tego terenu nie posłużono się nazwami zamieszczonymi w tabeli rozporządzenia oraz nie wiadomo, czy te wymienione w nawiasie przeznaczenia gospodarowania odpadami stanowić mają katalog zamknięty czy tylko uchwałodawca chciał podkreślić ich znaczenie w tym terenie.

Dodatkowo, konstrukcja katalogu uzupełniającego sposobu zagospodarowania, zawarta w § 6 ust. 5 wprowadza kolejne wątpliwości co do przeznaczenia uzupełniającego, zwłaszcza, że w § 3 ust. 1 pkt 8 uchwały zawarto definicję uzupełniającego sposobu zagospodarowania – *rozumie się przez to obiekty budowlane i urządzenia oraz elementy zagospodarowania niezbędne do funkcjonowania lub obsługi przeznaczenia podstawowego i dopuszczonego*. Poprzez posługiwanie się pojęciami nieodpowiadającymi zasadom ustalania przeznaczenia terenów, jakie obowiązuje na podstawie powołanego rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, nie można jednoznacznie stwierdzić czy katalog uzupełniającego sposobu zagospodarowania zawarty w § 6 ust. 5 jest przeznaczeniem uzupełniającym czy też ustaleniem zasad zagospodarowania. Zgodnie z tym przepisem:

W granicach każdego terenu zabudowy jako uzupełniający sposób zagospodarowania dopuszcza się, jeżeli ustalenia szczegółowe Rozdziału 3 nie stanowią inaczej, lokalizację:

- 1) dojazdów, komunikacji pieszej i rowerowej;*
- 2) parkingów;*
- 3) zieleni urządzonej i izolacyjnej;*
- 4) obiektów małej architektury;*
- 5) obiektów spełniających kryterium określone w § 3 ust. 1 pkt 8, stosownie do realizowanego przeznaczenia, takich jak: budynków gospodarczych, garaży, wiat, altan, oranżerii, obiektów zaplecza administracyjnego, socjalnego, technicznego, naukowego, instalacji itp.;*
- 6) urządzeń infrastruktury technicznej i urządzeń budowlanych.*

W pkt 5 tego ustępu powołano się na definicję zawartą w § 3 ust. 1 pkt 8 uchwały, a następnie wskazano, że dopuszczono w ramach tego katalogu uzupełniającego zagospodarowania lokalizację: *budynków gospodarczych, garaży, wiat, altan, oranżerii, obiektów zaplecza administracyjnego, socjalnego, technicznego, naukowego instalacji itp.* Jednakże dla niektórych terenów ustalono odrębnie uzupełniający sposób zagospodarowania, częściowo powielający ten, który został określony w § 6 ust. 5 uchwały. I tak dla terenów zieleni naturalnej o symbolach 1ZN-8ZN ustalono uzupełniający sposób zagospodarowania:

- w § 25 pkt 2 a) komunikacja piesza i rowerowa, parkingi,*
- b) urządzenia rekreacyjne i sportowe, obiekty małej architektury,*
- c) urządzenia infrastruktury technicznej oraz urządzenia budowlane,*
- d) zieleń urządzona i izolacyjna;*

- w § 26 pkt 2 a) komunikacja piesza i rowerowa, dojazdy,*
- b) urządzenia rekreacyjne i sportowe, obiekty małej architektury,*
- c) urządzenia infrastruktury technicznej oraz urządzenia budowlane,*
- d) zieleń urządzona i izolacyjna;*

- w § 27 pkt 2 a) *komunikacja piesza i rowerowa, dojazdu,*
b) *urządzenia infrastruktury technicznej oraz urządzenia budowlane,*
w § 28 pkt 2 a) *komunikacja piesza i rowerowa, dojazdu,*
b) *urządzenia infrastruktury technicznej oraz urządzenia budowlane,*
c) *zielen izolacyjna;*

- ale nie przesądzo, czy katalog uzupełniajacego sposobu zagospodarowania zawarty w § 6 ust. 5 pkt 5 rowniez ma zastosowanie do tych terenow.

Uchwalodawca nie przesadzil wiec jednoznacznie jakie zasady zagospodarowania obowiazuja na obszarze planu miejscowego, a do tego, na mocy art. 15 ust. 2 pkt 1 upzp, byl zobowiazany. Zasady te powinny byc okreslone w sposob jednoznaczny i precyzyjny.

Natomiast w § 3 ust. 1 uchwały – od pkt 18 do pkt 20 – zdefiniowano, co nalezy rozumiec przez: usługi i zabudowe uslugowa (pkt 18), usługi zwiazane z obsluga komunikacji (pkt 19), usługi zwiazane z gospodarowaniem odpadami (pkt 20). Definicje te nie odpowiadaja klasom uslug zawartych w rozporzadzeniu. W ustaleniach miejscowego planu nie okreslono rowniez, w sposob jednoznaczny, przeznaczen wykluczanych.

3. W tresci miejscowego planu w § 7 ust. 1 pkt 1 lit b, § 14 ust. 4 pkt 3 i ust. 6 pkt 2 wprowadzono ustalenia dla odnawialnych zrodel energii, ktore odwozuja sie do regulacji ustawy o planowaniu zagospodarowaniu przestrzennym. Jednak w upzp nie sposob odnalezc przepisy, ktore w jakis sposob ograniczaja realizacje odnawialnych zrodel energii, pozostawiajac to w gestii organow sporzadzajacych miejscowy plan. Dodatkowo ustalenie § 14 ust. 6 pkt 3 umozliwia realizacje obiektow i urzadzen wytwarzajacych energie z wiatru o mocy mikroinstalacji na terenie oznaczonym symbolem PEF, a takiego terenu nie wyznaczono na rysunku planu.

W wyjaśnieniach złożonych w odpowiedzi na zawiadomienie o wszczęciu postępowania nadzorczego Gmina wskazuje, że przepisy uchwały odnoszą się do przepisu art. 15 ust. 4 upzp, który wprowadza ograniczenia mocy instalacji odnawialnych źródeł energii w przypadku instalacji zamontowanych na budynku. Wprowadzony w planie miejscowym ogólny przepis odnoszący się do brzmienia ustawy ma za zadanie nie powielać przepisów aktu wyższego rzędu oraz umożliwić stosowanie aktualnego brzmienia przepisów związanych z odnawialnymi źródłami energii.

Jeżeli intencją prawodawcy miejscowego było wyłącznie wskazanie na możliwość realizowania montowanych na budynku instalacji odnawialnych źródeł energii, wykorzystujących do wytwarzania energii promieniowania słonecznego oraz mikroinstalacji, to przepisy zawarte w uchwale należy potraktować jako nadmiarowe. Bowiem wprost z art. 15 ust. 4 upzp wynika, że plan miejscowy przewidujący możliwość lokalizacji budynków umożliwia również lokalizację zamontowanych na budynku instalacji odnawialnych źródeł energii wykorzystujących do wytwarzania energii wyłącznie energię promieniowania słonecznego oraz mikroinstalacji. Zatem lokalizacja takich instalacji jest możliwa w każdym przypadku, chyba, że miejscowy plan wprowadza zakaz lokalizowania tego typu instalacji. Z przepisów § 7 ust. 1 pkt 1 lit b, § 14 ust. 4 pkt 3 i ust. 6 pkt 2 uchwały nie wynika, że dotyczą one lokalizacji urządzeń wykorzystujących do wytwarzania energii, wyłącznie energię promieniowania słonecznego oraz mikroinstalacji. Przepisy, czy to dotyczące planowania przestrzennego czy też z zakresu odnawialnych źródeł energii, nie narzucają maksymalnej wartości mocy takich instalacji. Jedynie określono jaka jest maksymalna moc mikroinstalacji, co wynika z zawartej w art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. z 2023 r., poz. 1436, 1597, 1681 i 1762 oraz z 2024 r., poz. 834) definicji mikroinstalacji – instalacja odnawialnego źródła energii o łącznej mocy zainstalowanej elektrycznej nie większej niż 50 kW, przyłączonej do sieci elektroenergetycznej o napięciu znamionowym niższym niż 110 kV albo o mocy osiągalnej cieplnej w skojarzeniu nie większej niż 150 kW, w której łączna moc zainstalowana elektryczna jest nie większa niż 50 kW. Wobec tak sformułowanych zasad ochrony powietrza (§ 7 ust. 1 pkt 1 lit b) – *ograniczenie emisji pyłów związanych z wytwarzaniem energii cieplnej oraz z procesami inwestycyjnymi w budownictwie, gospodarce komunalnej, poprzez (...) stosowanie urządzeń wytwarzających energię z odnawialnych źródeł energii o dopuszczonej mocy zgodnie przepisami ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym i postanowieniami niniejszej uchwały, przy uwzględnieniu przepisów odrębnych z zakresu odnawialnych źródeł energii*, można jedynie stwierdzić, że w zakresie OZE zasad tych nie ustalono.

Brak precyzji w określeniu szczegółowych ustaleń miejscowego planu stanowi również naruszenie § 6 oraz § 25 (stosowanych do aktów prawa miejscowego w związku z § 143) Zasad techniki prawodawczej, stanowiących załącznik do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie Zasad techniki prawodawczej (Dz. U. z 2016 r., poz. 283), które nakazują, aby przepisy redagowane były dokładnie i w taki sposób, by intencje prawodawcy wyrażone były w sposób zrozumiały dla adresatów, a jednocześnie tak, by wskazywały, kto, w jakich okolicznościach i jak powinien się zachować.

4. W myśl § 8 ust. 2 rozporządzenia część graficzną projektu planu miejscowego sporządza się w sposób umożliwiający jednoznaczne jej powiązanie z częścią tekstową.

W tekście planu – w § 9 ust. 1 pkt 1 do 5 – wymieniono obiekty podlegające ochronie konserwatorskiej, na mocy niniejszej uchwały, ale w żaden sposób nie wskazano na rysunku planu, który obiekt to budynek dyrekcji, kotłowni, turbinowni, rozdzielni elektrycznej, a który to komin. Budynki zaznaczone na rysunku planu znajdują się przy różnych punktach adresowych, nie tylko przy ul. Minerów 1-3, na co wskazuje treść miejscowego planu, ale również przy ul. Grenadierów.

W § 26 pkt 7 w ustaleniach dla terenów 2ZN i 4ZN dopuszczono rekultywację osadnika „Juliusz” do rzędnej otaczającego terenu, w tym związanego z rekultywacją przetwarzania odpadów innych niż niebezpieczne. Niestety nie wskazano tego osadnika na rysunku planu, więc z ustaleń planu nie można wyczytać gdzie znajduje się ten obiekt czy na terenie 2ZN czy na terenie 4ZN. Ponadto przepis ten jest zredagowany nieprecyzyjnie, a przy uwzględnieniu definicji terenu zawartego w § 3 pkt 5 uchwały, może być różnie interpretowany i ostatecznie maksymalna rzędna terenu w obszarze osadnika może być różnie ustalona.

W wyjaśnieniach Gmina wskazuje, że w tekście w § 9 wymieniono obiekty podlegające ochronie konserwatorskiej na mocy niniejszej uchwały, na podstawie danych zawartych w Gminnej Ewidencji Zabytków. Obiekty te posiadają karty adresowe, które jednoznacznie pozwalają przypisać ustalenia planu do poszczególnego obiektu, w przypadku prowadzenia przy nich prac. Jednocześnie, zgodnie z opisem ewidencji zabytków obiekty opisane są jako Zespół zabudowań KWK „Juliusz”, „Kazimierz Juliusz” (bud. maszyny wyciągowej, kotłownia, wieża wyciągowa, rozdzielnia elektryczna, turbinownia, bud. dyrekcji, nadszybie, komin, ciesielnia, sortownia), ul. Minerów 1-3. Przy czym część obiektów położonych jest poza granicą planu miejscowego.

Natomiast w § 26 pkt 7 dopuszczono rekultywację osadnika „Juliusz” do rzędnej otaczającego terenu, w tym związanego z rekultywacją przetwarzania odpadów innych niż niebezpieczne. Zapis podyktowany jest wydaną przez Prezydenta Miasta Sosnowca decyzją, znak sprawy WGG.II.6124.4.2018.MŻ z dnia 18.12.2018 r. (z późniejszymi zmianami) o wykonanie rekultywacji technicznej oraz biologicznej terenu osadnika „Juliusz” w Sosnowcu dz. 2570/1, 2561/1 obręb Porąbka. Decyzja ma określone jednoznacznie granice prac rekultywacyjnych.

Powyższe wyjaśnienia Gminy wprowadzają dodatkowe informacje o obiektach zabytkowych oraz o osadniku pokopalnianym. Jednak bez dodatkowych dokumentów i opracowań, które przywołano w tym stanowisku nie sposób jednoznacznie wskazać na rysunku miejscowego planu gdzie zlokalizowane są te obiekty.

Podsumowując należy zaznaczyć, że przepisy art. 28 upzp jednoznacznie wskazują, iż istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, istotne naruszenie trybu, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały gminy w całości lub w części. O zakresie rozstrzygnięcia decyduje natomiast fakt, czy stwierdzone naruszenie prawa będzie miało wpływ na całą uchwałę, czy będzie dotyczyło jedynie pojedynczych przepisów niezgodnych z aktami prawa hierarchicznie wyższymi, które to jednak naruszenia nie będą rzutować na całą uchwałę.

Biorąc powyższe pod uwagę należy uznać, że uchwała Nr 273/XVII/2025 Rady Miejskiej w Sosnowcu z dnia 28 sierpnia 2025 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Sosnowca dla obszaru w rejonie ul. Grenadierów i składowiska odpadów oraz dla obszaru dzielnicy Porąbka w rejonie ul. Grenadierów, narusza wymienione w niniejszym rozstrzygnięciu nadzorczym przepisy, a stwierdzone naruszenia mają konsekwencje dla całego aktu – w związku, z czym wydanie niniejszego rozstrzygnięcia stało się konieczne i uzasadnione, a zatem należało orzec, jak w sentencji.

Stosownie do przepisu art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym stwierdzenie nieważności uchwały wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa z dniem doręczenia Radzie Miejskiej w Sosnowcu rozstrzygnięcia nadzorczego.

Na niniejsze rozstrzygnięcie przysługuje prawo złożenia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Wojewody Śląskiego, w terminie 30 dni od doręczenia rozstrzygnięcia Radzie Miejskiej w Sosnowcu

z up. Wojewody Śląskiego
Dyrektor Wydziału Infrastruktury

Bożena Goldamer-Kapała

Pouczenie o możliwości wniesienia skargi w formie elektronicznej

1. Skargę na rozstrzygnięcie nadzorcze można wnieść w formie elektronicznej lub papierowej.
2. Skarga przekazana w formie dokumentu elektronicznego powinna zawierać wszystkie wymogi pisma sporządzonego w postaci papierowej.
3. Skarga wnoszona w formie dokumentu elektronicznego, powinna ponadto zawierać adres elektroniczny oraz zostać podpisana przez stronę lub pełnomocnika kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym.
4. Jeżeli skarga nie zawiera adresu elektronicznego przyjmuje się, że właściwym jest adres elektroniczny, z którego nadano pismo wniesione w formie dokumentu elektronicznego.
5. Do skargi wniesionej w formie dokumentu elektronicznego nie dołącza się jej odpisów.
6. Do skargi należy dołączyć pełnomocnictwo z podpisem mocodawcy lub wierzytelny odpis pełnomocnictwa.